

følge Kommissionsbetænkningen, hvor man ønskede, at det at være Værgeraadsmedlem ikke skulde være et borgerligt Ombud uden Betaling, men at der skulde ydes Vederlag til Værgeraadsmedlemmerne. Det finder jeg højst uheldigt. Jeg mener, at det er enhver's Pligt at paatage sig en saadan Gerning i vort Folk. Det vilde blive en ganske overordentlig Udgift, som kom til, hvis ogsaa Værgeraadsmedlemmerne skulde lønnes. Vi har mange Embedsmænd her i Landet, *alt for mange*, og man forsøger for Tiden at indskrænke Tjenestemændenes Antal; jeg vilde nødig have det udvidet ved, at ogsaa Værgeraadsmedlemmer blev en Slags Tjenestemænd. Det vilde ogsaa koste alt for uforholdsmæssig meget.

Der er et Punkt, som jeg er meget glad for, nemlig Bestemmelsen i § 55. Efter denne kan Værgeraadet — og jeg vil her indskyde, at Kommissionen af 1911 havde den samme Tanke —, naar der er Tale om et Barns Fjernelse fra Hjemmet, og man ser, at det er af økonomiske Grunde, at Barnet ikke har det saa godt, som det skulde, træde hjælpende til og prøve paa, om det ikke ved økonomisk Hjælp kan lykkes at bringe Hjemmet saaledes paa Fode, at Barnet kan blive der. Det vigtigste er dog, at Barnet bliver i sit Hjem; og alt, hvad der saaledes kan gøres i Retning af forebyggende Barneforsorg, synes jeg, at vi alle sammen maatte være interesserede i at være med til at arbejde for. Vi har faaet Enkebørnsloven af 1913, som jeg mener er den bedste Lov med Hensyn til forebyggende Barneforsorg; det er en Lov, som jeg har været overordentlig glad for. Vi har faaet mange Love i disse Aar, en Del for mange, synes jeg, men denne Lov og dens videre Udvikling mener jeg er af stor Betydning for vort Samfund. Dette, at en Moder kan blive hjemme og passe sine Børn i Stedet for at skulle gaa bort fra Hjemmet, har uendelig meget at sige for Børnenes Udvikling i Hjemmet; saa selv om den Lov skal komme til at koste Samfundet endnu mere, end den koster i Øjeblikket, tror jeg, at Pengene er meget vel udgivne. Det er ofte saaledes, at naar Moderen gaar bort fra Hjemmet, driver Børnene rundt for Lud og koldt Vand og kommer saaledes ind paa Forbryderbanen. Inden denne Lov kom, havde saadan en Moder, som sad fattig og alene tilbage, naar Manden var død, intet andet at gøre end at gaa ud og arbejde eller melde sig til Fattigforsørgelse. Jeg synes, at denne Lov maa vi, selv om der skal ydes mere fra Statens Side, udvikle videre, fordi det er langt bedre og

billigere at forebygge end bagefter at skulle behandle de unge Mennesker som Forbrydere i Fængslerne. Samfundet har allerede for flere Aarhundreder tilbage indset, at her laa et stort Felt, som man maatte have Opmærksomheden henvendt paa. Lige fra det første Hittebørnshospital blev oprettet i 1296 af Biskop Johannes Kragh og siden hen, har man set, at det var et for Samfundet saare vigtigt Punkt, hvorledes man tog sig af Børnene og den opvoksende Slægt. Fra Begyndelsen af var det kun smaat og utilstrækkeligt, hvad der blev udrettet paa dette Omraade, men under den videre Udvikling, og navnlig under Frederik den Fjerde, under hvem Vajsenhuset oprettedes, kom der mere Fart i Børneforsorgen, men det var dog egentlig først i 1837, at Folket selv indsaa, at der her var en Opgave, som det maatte tage op. I dette Aar oprettedes den første Forening til forsømte Børns Frelse; i 1867 blev den næste Forening dannet paa Langeland og i 1884 en i Viborg Amt. Nu har vi i alle Amter Plejebørnsforeninger, som tager sig af Hundreder af Børn og anbringer dem i gode Plejehjem. Det staar saaledes for mig, at først naar et Folk bliver vaagent for en Sag, kommer der den rette Fart over den. Det store Gennembrud skete ved Loven af 1905; man har set dens Mangler og har nu søgt at raade Bod paa dem ved nærværende Lovforslag.

Jeg maa nu sige, som jeg ofte har sagt, at helt godt bliver det dog først, naar ethvert ansvarsbevidst Menneske føler det som sin Pligt at tage sig af ethvert Barn, der lider ilde, enten sjæleligt eller legemligt. En af de mange gode Paragraffer, som denne Lov indeholder, er den, der siger, at enhver Tjenestemand og ethvert Menneske der har et offentligt Tillidshverv, har Pligt til at tage sig af Børn, der lider ilde, og alle andre har Ret til det. Men det bliver dog først rigtig godt, naar alle og enhver, gamle og unge, indser, hvilke Værdier der ligger i en Barnesjæl, som bliver udviklet paa rette Maade, og naar alle Hjemmene tager sig af Børnene. For vi bør jo heller ikke tro, at det alene er Børn, der intet Hjem har, man ikke tager sig af. Man ser desværre ofte Børn, som har Hjem, men hvis Forældre alligevel ikke tager sig af dem, og først naar der er rejst en offentlig Mening mod dette at forsømme sine Børn, at forsømme Børn i det hele, først da vil der komme Fart over Barneforsorgen. Lovene kan gøre en hel Del, men absolut ikke alt. Jeg haaber, at der, hver Gang vi har Lovforslag til Drøftelse, der drejer sig om Børn,